

og Nag, som kan holde sig i mange Aar. Det holder jeg ikke af, jeg vil hellere have, at en ubekendt Præst kommer dumpende ned til Menigheden, om ikke fra Himlen saa fra Kultusministeriet, end at et Flertal eller Mindretal skal kunne paatvinge Menigheden en Præst. Jeg ønsker derfor, at Ministeren skal have den afgørende Magt i saa Henseende, saa kan Vreden nemlig gaa' ud over ham. Han er jo som Regel et Stykke borte, og han har en bred Ryg og er vant til Kritik, den bider ikke saa haardt paa ham. Men hjemme i Sognene gaar det ofte saadan, at de forskellige Mindretal ikke kunne mødes uden at ryge i Haarene paa hinanden, og det skaber en forfærdelig Kiv. Jeg har sandelig set adskillige Eksempler paa det Postyr, der kan komme ud af en Degneansættelse, og hvad kan der saa ikke komme ud af et Præstevalg? Skal der overhovedet nogetsteds tages Hensyn til Mindretallene, maa det være i religiøse Spørgsmaal og ved Præstevalg. Naar der ikke er alt for mangé Mindretal i en Menighed, ikke over 3, ere de, som Forslaget er affattet, sikre paa at kunne faa en Kandidat indsat paa Listen, og det er netop det, jeg lægger særlig Vægt paa, at vi faa en Ordning, hvorved hverken Flertallet eller Mindretallet paa Forhaand er sikker paa netop at faa den Kandidat, de ønske. Det, tror jeg, vil gøre de forskellige Partier medgørlige over for hverandre, saa at det maaske ender med, at man skyder de mest udprægede, de mest radikale ud, og maaske enes om at indstille en Ansøger, der hverken er det ene eller det andet. En kunde mene, at han kunde være lidt mere Grundtvigianer, og anden lidt mere indremissionsk, en tredie lidt mere høj-kirkelig. Men han er maaske lidt af det altsammen og kan blive mere tilfredsstillende, end om han havde været alt for udpræget. Han kan maaske naa til at holde Menigheden sammen. Saa indstiller man ham, og Ministeren tager ham.

Jeg forstaaer overhovedet ikke, at Præsterne have været saa ængstelige for, at Menigheden faar en Smule Indflydelse paa, hvem de skulle have til Præst. Jeg var henne i Koncertpalæet forleden, der var der en Præst, der var meget indigneret, ja ligefrem korsede sig over, at Menighedsraadet, bestaaende af Bønder, skulde afgøre, om en Præst var kvalificeret til at faa et Embede eller ej. Det forbyrser mig, at saadan en akademisk uddannet Mand kan være saa fuldstændig uforstaaende over for de virkelige Forhold.

Her er jo ikke i Menighedsraadet Tale om at afgøre, om Præsten er kvalificeret eller ej, det er besørget længe i Forvejen, det har Professorerne gjort ved at give ham teologisk Eksamen og Biskoppen ved at ordinere ham. Nej, det hele, Menighedsraadet skal afgøre, er, om denne kvalificerede Præst skal staa paa denne Prædikestol eller søge sig en anden. Jeg kan ikke se, at der er noget kirkeopløsende i det, enten en Præst staaer paa den ene Prædikestol eller paa den anden. Han er akkurat den samme, han kan gøre lige meget ondt og godt, ligesom han nu er. Jeg forstaaer derfor ikke, hvorfor Præsterne ere saa ængstelige for at give Menigheden denne lille Ret.

Jeg vil slutte, som jeg begyndte, med at sige, at jeg kan tiltræde Forslaget i sin Helhed. Jeg tror, at Ministeren har taget paa dette Forhold med en varsom og nænsom Haand, og jeg vil haabe, at det maa lykkes ham at faa et positivt Resultat ud deraf, som man fra de forskellige Sider saa nogenlunde kan være tilfreds med. Jeg tror, det er et Skridt i den rigtige Retning, det er den Vej, som nødvendigvis maa gaas, hvis man overhovedet skal naa til en Reform af vore kirkelige Forhold.

Borgbjerg: Udvalgets ærede Ordfører — jeg mener dermed ikke det Medlem, der talte først i Dag, men Udvalgets virkelige Ordfører her i Salén, den højt-ærede Kultusminister — fremsatte i Gaar en Række Angreb paa mit Standpunkt. Han synes noget foruroliget over det Selskab, hvori jeg befandt mig, over det Trekløver, der staaer paa Venstres gamle Standpunkt. Jeg ved ikke rigtig, om han var urolig paa det ærede Medlem fra Verninges Vegne (Holm), over det Selskab, hvori han er kommen, eller om han beklagede det Selskab, hvori min ærede Meningsfælle fra Aarhus nordre (Sabroe) og jeg var kommen. Det fremgaar ikke klart af hans Tale. Hvis han er bekymret paa det ærede Medlem fra Verninges Vegne over det socialdemokratiske Selskab, hvori han ved denne Lejlighed er kommen, vil jeg sige, at dette Selskab er et godt gammelt Selskab, som den højtærede Minister kender meget nøje, han har ofte været i det. Han var i det ved Valgene i 1892, 1895, 1898 og endelig nu i 1901. Det er i dette gode, udsøgte Selskab Ministeren er kommen frem, det er i det, han bl. a. ved Valgene er bleven hjulpen fremad, saa at han sidder i sin nuværende Stilling. Han har været med til at an-